

ת"פ 25310/08/16 - מדינת ישראל נגד אלירז פיין

בית משפט השלום בפתח תקווה

ת"פ 25310-08-16 מדינת ישראל נ' פיין

לפני כבוד השופטת אליאנא דניאלי

המאשימה מדינת ישראל

נגד

הנאשמת

אלירז פיין

גזר דין

רקע

הנאשמת הורשעה על פי הודאתה במסגרת הסדר טיעון, בכתב אישום המייחס לה שני אישומים של הסתה לאלימות בניגוד לסעיף 2ד144 בחוק העונשין, התשל"ז- 1977 (להלן: "החוק"). במסגרת האישום השני הורשעה בביצוע ריבוי עבירות.

על פי החלק הכללי באישום הראשון, בשני מועדים בחודש אפריל '14 פונו ונהרסו על ידי כוחות הביטחון מבנים בלתי חוקיים ביישוב יצהר. בתגובה, נקטו מתיישבים יהודים מקומיים, חלקם רעולי פנים, בפעולות אלימות רבות כלפי אנשי כוחות הביטחון ורכושם, ובהן ניקוב צמיגי רכבו של מח"ט שומרון, ניקוב צמיגי רכב סיור צה"ל, יידוי אבנים על כוחות הביטחון כך שנגרמו פציעות למספר שוטרים ונזק רב לרכביהם, והריסת מאחז צה"ל בו הוצבו חיילי מילואים שעסקו באבטחת היישוב, כשהצתת המאחז נמנעה אך בשל תחינות החיילים.

באותה תקופה פעלה באינטרנט קבוצת גוגל בשם "יצהרניקים", בה היו חברים כ-200 מתושבי יצהר. הקבוצה שימשה את חבריה לשיתוף מידע ולקיום דיונים. כל תוכן שהועלה ופורסם בפורום הקבוצה היה גלוי לעיני כלל החברים בקבוצה.

בהתאם לעובדות האישום הראשון, כתגובה לפעילות כוחות הביטחון, ועל רקע המציאות במסגרתה פגיעה אלימה בכוחות הבטחון הפכה לתרחיש ממשי ונפוץ, החל בפורום דיון רב משתתפים בדבר לגיטימיות פעולה אלימה של יידוי אבנים על הכוחות. במסגרת הדיון, ביום 8.4.14 פרסמה הנאשמת בפורום את הדברים הבאים:

"..אני בעד זריקת אבנים (על יהודים, כמובן שעל ערבים אין שאלה) בסיטואציות מסוימות - גם אם האבן תביא למותו של חייל!!! אגבה מול כל גוף חיצוני את זורקי האבנים, גם במקרים שבהם לא היו נחוצים בעיני! את הביקורת הפנימית אשמור ואומר אך ורק להם, במפגש של אחד על אחד! צ'יקו אשמח שלא תדברר את הרב דוד ושלא תערב כרגע מעשים

בפועל, כיוון שאני מכבדת את פסיקתו של המרא דאתרא, על אף שאני חושבת אחרת!! לא כולנו צריכים גם לחשוב כמותו..."

הפרסום המסית גרר רצף תגובות בפורום - חלקן תגובות תמיכה, הזדהות ועידוד, וחלקן זעזוע, ביקורת והוקעה.

אחת מתושבות יצהר שלחה לנאשמת עם הפרסום הודעת וואטסאפ בה כתבה: "אלירז רק שתדעי שאני מעריצה אותך... אני מסכימה איתך בכל מילה. אם היו דופקים כדור בראש לכל החיילים שהיו פה אתמול סביר להניח שהפינוי היה נמנע..."

שעות ספורות לאחר הפרסום המסית, יודו אבנים על כח יס"מ שנכח ביישוב.

החלק הכללי לאישום השני מתאר את ארוע חטיפתם ורציחתם של הנערים גיל-עד שער, נפתלי פרנקל ואיל יפרח, ביום 12.6.14, על ידי מחבלים מארגון החמאס, את רצח הנער מוחמד אבו-חדר יומיים לאחר איתור הגופות, לכאורה כפעולת נקם על חטיפתם ורציחתם של הנערים, ואת הצתת מתחם כנסיית הלחם והדגים מצפון מערב לכנרת ביום 18.6.15. כן מפרט החלק הכללי את ארוע הצתת בית משפחת דוואבשה ביום 31.7.15, ארוע בו ניספו הורים ובנם הפעוט, ונפצע ילד נוסף, כבן 4.

במהלך התקופה המתוארת לעיל, החזיקה וניהלה הנאשמת חשבון ברשת הפייסבוק תחת שמה. פרסומי הנאשמת הוזנו באופן ישיר ועקבי בחשבונותיהם של כ-800 חבריה בפייסבוק, והיו פתוחים ונגישים באינטרנט לעיני כל.

על רקע האווירה הציבורית הרגישה המתוארת בחלק הכללי, פרסמה הנאשמת בחשבון הפייסבוק קריאות לעשיית מעשי אלימות או טרור נגד ערבים פלסטינים וישראלים באשר הם, ודברי שבח, אהדה, עידוד, תמיכה והזדהות כלפי מעשים דומים.

בהתאם לעובדות האישום השני, כתגובה לאירועים המתוארים בחלק הכללי, פרסמה הנאשמת בעמוד הפייסבוק שלה פרסומים מסיתים רבים, וכן תגובות מסיתות לפרסומים שלה. התכנים שהעלתה זכו לחשיפה רבה והיוו במה לאחרים להבעת תמיכה בתכנים באמצעות סימן "like" ותגובות מילוליות.

להלן יפורטו חלק מפרסומיה המסיתים.

כתגובה לרצח הנער אבו חדר, פרסמה הנאשמת:

"אני גאה. לא האמנתי שמדובר ביהודים - ואני גאה ושמחה לגלות שיש יהודים שלא יכלו לעמוד מנגד ולשתוק!! שולחת ברכת חזק ואמץ לעצורים (שאינני מכירה כלל) החשודים ברצח הערבי..."

ביום בו הוצתה כנסיית הלחם והדגים פרסמה תצלומים מזירת ההצתה, ולצידם כתבה:

"יאללה, מבסוטים, בוקר טוב!! הפעם כנסיה, כהתחשבות ברגשות המוסלמים..."

היא כינתה את המציתים **"חברים יהודים גברים וגיבורים"**, והגיבה לפרסום שלה בכותבה - **"אנחנו גאים ביהודים שעושים את זה!!"**. כן כתבה כי המעשה הוא מצווה.

לאחר הצתת בית משפחת דוואבשה, בה ניספו בני המשפחה כאמור, כתבה:

"זו הדרך להילחם בהם!" וכן - **"אני רואה בזה מעשה נכון וראוי"**.

פרסומי הנאשמת זכו לתגובות עידוד לצד תגובות מתנגדות, ואף קיבלו תפוצה ארצית באתרים "NRG" ו-"וואלה".

הנאשמת פרסמה את הפרסומים המסיתים אף שנחקרה באזהרה וכן נעצרה בגין הפרסום המסית נשוא האישום הראשון, ונחקרה פעמים נוספות בגין פרסומים מסיתים המפורטים באישום השני.

בגין מעשים אלו הורשעה הנאשמת בפרסום קריאה לעשיית מעשי טרור או אלימות, ופרסום דברי שבח, אהדה או עידוד למעשי אלימות או טרור, פרסום דברים אשר יש על פי תכנם ונסיבותיהם כי יביאו לעשיית מעשי אלימות או טרור.

במסגרת הסדר הטיעון הוסכם כי המאשימה תעתור לעונש של 6 חודשי מאסר שיכול וירוצו בעבודות שירות, מאסר על תנאי וקנס. הנאשמת הופנתה לעריכת תסקיר שירות המבחן אשר לבקשת ההגנה בחן את אפשרות ביטול הרשעתה, אף שהמאשימה הבהירה כי תתנגד לביטול ההרשעה.

תסקיר שירות המבחן מלמד כי הנאשמת, בת 25, נשואה ואם לשתיים, הודתה ונטלה אחריות מלאה על ביצוע העבירות. היא תארה בפני שירות המבחן כי התקופה בה בוצעו העבירות הייתה תקופה סוערת באזור מגוריה, אז הייתה עדה לפינויים אלימים באופן שנתפס על ידה כבלתי פרופורציונלי. כן תואר כי חוותה מגיל צעיר אובדן של שכנים ופגיעה בבני משפחה, עקב ארועי טרור.

הנאשמת ציינה כי מטרתה הייתה להבהיר בקבוצת הדיון הסגורה ביצהר את עמדתה כי יש לגבות כלפי חוץ כל תושב בכל מצב, אף אם ידה אבנים אשר פגעו בערבי או בחייל, ולבקר אותו בתוך הבית פנימה. היא תיארה כי הפרסומים נכתבו על ידה מתוך תחושת עצב עמוקה ותסכול משמעותי סביב האירועים המתוארים בכתב האישום, וכי השיח הציבורי בישוב בו התגוררה וכן הלך הרוח בסביבה בה חיה השפיעו באותה עת על תחושותיה ועמדותיה, ובאו לידי ביטוי בעבירות אותן ביצעה. על רקע רצח 3 הנערים חשה העדר מוגנות, וחשש כי גם היא ובני משפחתה יפגעו באופן דומה. כן צוין כי בעת ביצוע המעשים חשה כי יש לגיטימיות לפגוע באחרים אשר אינם חולקים את האידאולוגיה שלה.

הנאשמת טענה כי אינה מאמינה בפגיעה בחפים מפשע ובכללם ילדים, וכי מעולם לא ביצעה עבירת אלימות בעצמה.

היא ביצעה את העבירות מתוך פזיזות וחוסר מחשבה, ומבלי להבין את כוח המילים שכתבה. לדבריה, לו הייתה יודעת מה השלכות מעשיה על חייה וחיי הקרובים לה, הייתה עורכת בחירות אחרות.

שירות המבחן התרשם מצעירה חדת מחשבה ובעלת יכולות קוגניטיביות גבוהות, המתפקדת ככלל באופן יציב ונורמטיבי. הרושם הוא כי ההליך המשפטי והמחירים שהיא ומשפחתה משלמים בעקבותיו הביאו אותה לבחינה ביקורתית של ערכיה ועקרונותיה, ולפיכך היוו ההליכים המשפטיים גורם משמעותי ומרתיע עבורה.

לאור העובדה שהנאשמת נעדרת עבר פלילי, סטודנטית למשפטים ומשמשת כסייעת במסגרת החינוך המיוחד, לאור סיכויי השיקום הגבוהים שלה נוכח מאפייניה, והחשש כי הרשעה בדין תגביל באופן משמעותי יכולתה לעסוק במקצוע אותו היא לומדת, סבר שירות מבחן כי בנסיבות המקרה יש מקום להעדיף אפיק שיקומי, והמליץ על ביטול הרשעתה והשתת 250 שעות של"צ כעונש חינוכי.

טיעוני הצדדים לעונש

ב"כ המאשימה טען כי הנאשמת פגעה בערכים החברתיים של בטחון הציבור, שלמות גוף האדם ובריאותו. נטען כי הפגיעה בערכים אלו במקרה דנן היא עוצמתית ורבה, נוכח מכלול הנסיבות הקשורות בביצוע העבירות.

נטען כי העובדה שמדובר ב-23 פרסומים מסיתים לאלימות, מלמדת על הסתה שיטתית חוזרת ונשנית לאלימות, כאשר רבים מהפרסומים בוטים וקיצוניים, בייחוד בהיותם על רקע אירועים אלימים, אכזריים ומזעזעים כנגד חפים מפשע, ובהם קטינים ופעוטות.

כן נטען, כי העובדה שההסתה של הנאשמת הופנתה הן כלפי חיילי צה"ל העושים המוטל עליהם והן כלפי ערבים מלמדת על קיצוניות רבה וסיכון הנשקף מהנאשמת, כלפי קבוצות שאינן מתנהלות בהתאם להשקפותיה. יש בהסתה מתמשכת זו כדי להביא לפילוג, איבה ויצירת שנאה בין קבוצות בחברה. לחומרה התבקש לשקול גם את המניע האידיאולוגי מכוחו פעלה הנאשמת, אשר כלל שנאה כלפי ציבור הערבים כולו.

ב"כ המאשימה טען כי מאחר שעמוד הפייסבוק של הנאשמת פתוח לעיני כל, הרי שהיקף התפוצה של הפרסומים המסיתים באישום השני, היה רחב בהרבה מ-800 חברי הנאשמת בפייסבוק.

ב"כ המאשימה הדגיש כי בעידן הטכנולוגי קיימת נגישות גדולה לביצוע עבירות מסוג זה, וכי העבירות מקימות סיכון פוטנציאלי רב. לפיכך גדול הצורך בהעברת מסר מרתיע לכלל הציבור, מסר הקיים בפסיקה, המחמירה בגין ביצוע עבירות כגון דא. נוכח מדיניות הענישה המחמירה בשנים האחרונות, היה מקום להשית על הנאשמת מאסר ממשי

ומשמעותי, אלמלא הנסיבות לקולא אותן מנה, ובהן היות הנאשמת אם לבנות בגילאי שנתיים ושלוש, כאשר ברור כי מאסר של ממש יפגע בהן. עוד התחשבה המאשימה בנתון אישי נוסף, אשר מחמת צנעת הפרט לא יפורט במסגרת גזר הדין.

עוד צוין, כי מאחר שהנאשמת היא סטודנטית למשפטים, הרי שכתוצאה מהרשעתה ייגרם לה נזק נוסף. הובהר כי מכלול השיקולים הביאו את המאשימה להסתפק בעתירה לענישה מתונה בת 6 חודשי מאסר אשר ירוצו בעבודות שירות, לצד מאסר על תנאי ממושך ומשמעותי וקנס כספי משמעותי.

ב"כ הנאשמת ציין כי הנאשמת בעלת יכולות וכישורים יוצאי דופן, כאמור בתסקיר שירות מבחן. הוא עמד על מהלך חייה הנורמטיבי, והציג מסמכים המלמדים על עבודתה המסורה כסייעת לילד עם צרכים מיוחדים ועל תרומתה לקהילה.

כן ציין את חלוף הזמן ממועד ביצוע העבירות, ואת העובדה שהנאשמת ביצעה את המעשים בהיותה בגירה-צעירה. כיום התבגרה הנאשמת, היא מכירה בטעותה, ולוקחת אחריות מלאה על מעשיה. כך גם הרתיע אותה ההליך המשפטי, והיא עברה תיקון ושינוי משמעותי. בכלל זה עזבה את הישוב בו התגוררה, ישוב אשר נחשב לקיצוני, ועברה להתגורר בישוב מתון יותר. היא אף מנתבת את יכולותיה לטובת סיוע לציבור, ובכללו לחיילים, בשונה ממעשיה בעבר.

ב"כ הנאשמת עמד על המחירים אותם שילמה הנאשמת בעקבות ההליך ובהם הקושי שלה להתמודד עם התרחקות אביה ממנה, אב שהוא ד"ר לחינוך וראש ישיבה.

כן הובהר כי אף שכתב האישום מפרט אירועים אלימים קשים, הרי שאין לנאשמת כל קשר לאירועים אלו, והיא מעולם לא הייתה מעורבת במעשים כגון דא. אף הוטעם כי אין ראיה שבשל התבטאויותיה של הנאשמת בוצעו אירועים אלימים כלשהם.

נטען כי אף שהנאשמת פרסמה פרסומים מסיתים, הרי שהיא לא הייתה בעלת מעמד כדי להשפיע על העוקבים אחריה בפייסבוק. היא הייתה אנונימית טרם הפרשה, ולא ביקשה פרסום. לעניין זה נטען כי יש לראות בהתבטאויותיה משום הזדהות, ולא קריאה ממשית למעשי אלימות.

ב"כ הנאשמת עמד על חשיבות הזכות לחופש הביטוי, ועל הצורך לנהוג באישומים המגבילים את חופש הביטוי בזהירות יתרה.

עוד ציין כי לצד הפרסומים המסיתים, פרסמה הנאשמת גם פרסומים הקשורים לשגרת חייה, היא פעלה מתוך סערת רגשות, ובכלל הנוגע לפרסומים ביצירה, הרי שהפרסום נעשה במסגרת קבוצה של אנשים בעלי השקפות דומות.

הנאשמת היא סטודנטית למשפטים ועובדת כסייעת בשירות הציבורי, בו היא מבקשת להתקדם. לפיכך, הרשעה בדין

תפגע באפשרות קידומה ותגרום לה נזק עתידי.

נוכח דברים אלו נטען כי מכלול הנסיבות מצדיקות ומאפשרות חריגה לקולא, עד כדי סיום ההליך ללא הרשעה, כהמלצת שירות המבחן.

הנאשמת, בדבריה לעונש, טענה כי אין בה שנאה למגזר הערבי והיא אינה תומכת בפגיעה בתינוקות. היא ציינה כי ביצעה את העבירות לפני כ-3.5 שנים, בתקופה בה חבריה ושכניה נרצחו, דבר שהשפיע על בחירותיה באידיאולוגיה קיצונית ועל ביצוע המעשים בהם הודתה.

לדבריה, פרסמה את התכנים המסיתים ממקום של פורקן אישי, ועם הגשת כתב האישום כנגדה הבינה את השלכותיו השליליות של הפרסום.

כיום היא מתגוררת במקום בו אג'נדה המחברת בין ערבים ליהודים, ומתקיימים בישוב מפגשים משותפים שכולו.

הנאשמת טענה כי גדלה על ערכים של חינוך ותרומה, הבאים לידי ביטוי בכך שכיום היא מטפלת בילד על רצף האוטיזם, הזקוק לה ויתקשה לקבל מטפל חדש.

עוד ציינה, כי היא עוסקת כיום בפעילות התנדבותית במסגרת פינה חמה לחיילים הדורשת גם הוצאות כספיות, שותפה לפעילות ביישוב בו היא מתגוררת, ומפעילה קבוצת פייסבוק המיועדת לנשים ועוסקת במיניות.

הנאשמת הביעה צער על טעויות העבר, וטענה כי כיום היא מבינה שאף שכתבה את הדברים מתוך מקום של כאב גדול, היא מכירה בהשלכותיהם. היא הטעימה כי הגם שבשנה וחצי האחרונות איבדה שני אנשים נוספים כתוצאה מפיגועים, בחרה שלא לחזור למקום קיצוני, ולא פרסמה פרסומים מסיתים.

דין וגזירת הדין

כתב האישום בו הודתה הנאשמת מגולל מסכת של פרסומים מסיתים בוטים - כלפי כוחות הבטחון וכלפי ערבים באשר הם ערבים.

בפרסומים כלפי החיילים, כאשר הם נעשים בכלל, ובפרט בתוך תקופה אלימה ובאווירה ציבורית קשה ואף מתלהמת, יש כדי לסכן את כוחות הבטחון וחיילי צה"ל מעבר לסיכון הנשקף להם ממילא מעצם שהייתם במקומות הנחשבים בעלי פוטנציאל לסיכון.

קשה שלא להזדעזע מכך שאזרחית המדינה, מי שמגדירה את עצמה כאדם נורמטיבי, אם בישראל וסטודנטית למשפטים, מפרסמת פרסום המבקש לגבות את מי שמשליך אבנים על חיילי צה"ל, פוגע בהם ואף עלול להביא למותם, כדברי הנאשמת עצמה בפרסום.

טענות ההגנה בדבר העובדה שהנאשמת אינה דמות ציבורית או בעלת השפעה, או כי מדובר במי שביצעה את הפרסום בתוך פורום של אנשים החושב כמותה, אף אם הן נכונות, מתגמדות כאשר כתב האישום מלמד כי בעקבות הפרסום נשוא האישום הראשון כתבה לנאשמת אחת התושבות כי היא תומכת בדבריה, וכי לו היו "דופקים" כדור בראש כל החיילים שהיו במקום, ייתכן כי הפינוי היה נמנע. מה לנו פוטנציאל ברור ומסוכן יותר להתממשות ההסתה לכדי מעשים של ממש? מה לנו פוטנציאל לפגיעה גדולה יותר בסדר הציבורי ובציבור כולו?

אשר לאישום השני, הרי שתחושות העצב, הכאב והצער בשל רצח 3 הנערים מוכרות וידועות לכל מי שחי במדינתנו. נכונה אני אף להניח כי כמי שהתגוררה באותו אזור, חוותה הנאשמת תחושות של חשש לחייה ולחיי קרוביה, כפי שתארה.

ואולם באלו אין כדי להצדיק פרסומים כגון אלו שפרסמה הנאשמת, פרסומים אשר עליהם להרתיח את דמו של כל אדם באשר הוא אדם.

דבריה של הנאשמת - כלפי חיילי צה"ל וכלפי ערבים תמימים, פוגעניים ומקוממים, ויש בהם כדי ללבות את אש הסכסוך, ולהבעירה לעוצמה גבוהה מזו הקיימת ממילא - הן בינינו לבין עצמנו והן בינינו לבין שכנינו, וכדי להביא לפגיעה פוטנציאלית בחפים מפשע.

נוכח עמדות הצדדים לעונש, נוכח קיומו של הסדר טיעון והעובדה כי המאשימה עצמה עותרת לעונש הנמוך גם לשיטתה ממתחם העונש ההולם, לא אקבע מתחם עונש הולם. ואולם ברוח תיקון 113 לחוק אציין כי במעשיה פגעה הנאשמת באופן משמעותי בערכים של שמירת ביטחון הציבור ושלומו, בהגנה על הסדר החברתי, ובערך של מניעת מעשי אלימות; שכן פרסומי הנאשמת הניבו חשש ופוטנציאל למעשי אלימות נוספים. ההסתה לאלימות וההיבט הגזעני שבפרסומים אף פגעו ביסודות הדמוקרטיה, ובמרקם החיים הרגיש ממילא בארץ.

יוטעם כי חופש הביטוי, שהינו זכות בעלת מעמד על בשיטתנו, אינו מוגבל, ואינו מאפשר ביטויים אשר יש בהם כדי להסית. חופש זה אינו חל על פרסום דברי הלל ושבח למעשי הרצח וההצתה אותם היללה הנאשמת, ולמבצעייהם.

הנאשמת פרסמה את דברי ההסתה שלה ברשת האינטרנט, המהווה כיום גורם נגיש ואפקטיבי הרבה יותר מככר העיר. בניגוד לנאום בככר העיר, אשר ספק כמה מאזינים ימצאו בו, ואשר נגוז עם השמעתו, או מאמר הנכתב בעיתון ומושלך לפח, הרי שהפרסום בפייסבוק או בקבוצת גוגל נעשה בתפוצה רחבה, הוא נגיש לקהל שלא ניתן לדעת את היקפו, ומהדהד לעד. הדברים ממשיכים להיות כתובים על ה"קיר", כל עוד לא ימחקו על ידי הכותב, וכל החפץ יכול להיכנס ולצפות בהם, מבלי שכותב הדברים יודע עד להיכן הגיעו הדברים שכתב, מי נחשף אליהם, ועל כמה מהם השפיע.

התכנים זכו לחשיפה וקיבלו סימני "like" ותגובות, עובדה המלמדת עד כמה עצום פוטנציאל החשיפה, וכמה נגישה חשיפה זו.

פרסומי הנאשמת, אשר נעשו בסמוך למועדי ההתרחשויות, בתקופה בטחונית נפוצה, היה בהם כדי להגביר את הסכנה כי יהא מי שיראה בפרסומים משום רוח גבית לפעולותיו. בכך עודדה פגיעה בחיי אדם, ויצרה חשש כי ההסתה תביא לביצוע מעשי אלימות בפועל.

כפי שעל כל בן אנוש להתקומם לנוכח רצח הנערים, כך מתקוממים אנו גם נוכח חטיפתו ורציחתו של נער ערבי תמים כנקמה, ולנוכח השלכת בקבוקי תבערה על בית, מעשה בעקבותיו נשרפו חיים בני המשפחה.

העובדה שהנאשמת פרסמה דברי עידוד ושבח למעשים מזעזעים אלו, לצד פרסום מתכונים לדברי מאפה אינה מקטינה מהעזוע והסלידה שיש בפרסום דבריה, ויש בה כדי ללמד דוקא על הבנאליות שבהסתה ובפרסום תכנים שכאלו בעידן המודרני.

כך גם אין בעובדה שהפרסום נעשה בחלקו בתוך קבוצה סגורה, אשר לטענת הנאשמת הינה בעלת השקפות דומות, כדי להקהות מחומרת הפרסומים. ייתכן שדוקא בתוך קבוצה שכזו נופלים דבריה על אזניים קשובות, על אזניו של מי שיאזור אומץ בעקבות דברי עידוד שכאלה, כדי לעשות מעשה. לפיכך, במעשיה סיפקה הנאשמת גיבוי ועידוד למעשי האלימות, אף אם לא היא שחוללה אותם מלכתחילה.

בחינת מדיניות הענישה הנוהגת מלמדת כי במרבית המקרים בהם הועמדו נאשמים לדין בגין עבירות דומות הם נידונו למאסרים ממש.

בע"פ 401/16, מדינת ישראל נ' יצחק גבאי, נדון עניינו של נאשם שהורשע על יסוד הודאתו בעבירות של הצתה, וכן בהסתה לגזענות ותמיכה בארגון טרור. אשר לעבירות ההסתה, נקבע כי הנאשם העלה תכנים המסיתים לאלימות ולגזענות, בשני עמודי פייסבוק, בהם פרסם בסך הכל 7 פרסומים מסיתים, לפוטנציאל תפוצה בינוני. בית המשפט המחוזי קבע מתחם ענישה הנע בין 6 ל-18 חודשי מאסר, והשית על הנאשם 10 חודשי מאסר בגין עבירת ההסתה לבדה. ערעור המדינה על מכלול עונשו של הנאשם התקבל, ועונשו הועמד בבית המשפט העליון על 40 חודשי מאסר, חלף 36 שנגזרו עליו תחילה.

בע"פ (מחוזי מרכז) 1946-05-16, משה חיים אורבך נ' מדינת ישראל, נידון עניינו של נאשם שהורשע בעבירות של מעשה המרדה, החזקת פרסום המסית לאלימות או לטרור והחזקת פרסום גזעני, לאחר שיצר מסמך הקורא לביצוע מעשי אלימות או לטרור כלפי האוכלוסייה הערבית. המסמך כלל הנחיות אופרטיביות לביצוע עבירות קשות, הוא נועד להפצה אך לא הופץ. הנאשם נידון בבית משפט השלום ל-24 חודשי מאסר, ובערעור הופחת עונשו ל-15 חודשי מאסר, בין היתר מאחר שהמסמך לא הופץ, ובשל נסיבות אישיות של הנאשם.

עיון בפסיקה נוספת מלמד כי בתי המשפט נוהגים להשית על אלו המפרסמים פרסומים בפייסבוק, כדוגמת הנאשמת, עונשי מאסר ממש. לענין זה ר' ת"פ (שלום חדרה) 4855-08-15, **מדינת ישראל נ' עבד ג'בארין**, במסגרתו הושתו על נאשם שהודה בריבוי עבירות של תמיכה בארגון טרור ובריבוי עבירות של הסתה לאלימות ולטרור, לאחר שפרסם דברי שבח, תמיכה, אהדה והזדהות עם חיזבאללה, 8 חודשי מאסר. כן

ר' ת"פ (שלום ים) 44725-12-14, מדינת ישראל נ' עומר שלבי, במסגרתו הודה הנאשם בעבירות הסתה לאלימות או לטרור ובשתי עבירות של תמיכה בארגון טרור, לאחר שפרסם 10 פרסומים בהם קרא לנקיטה במעשי אלימות וטרור כנגד אזרחים וכוחות הביטחון, ודברי שבח ועידוד כלפי מבצעי פיגועים. הנאשם, נעדר הרשעות קודמות, נידון ל-9 חודשי מאסר. בת"פ (שלום ים) 44836-12-14, מדינת ישראל נ' נאסר הדמי, הודה הנאשם בביצוע עבירות דומות, לאחר שפרסם אף הוא לאחר רצח 3 הנערים והארועים שבעקבותיהם, 18 פרסומים בפייסבוק. הוא נידון ל-10 חודשי מאסר. בגין מעשים דומים נידון קטין בבית המשפט לנוער בירושלים, במסגרת ת"פ 19811-10-16, ל-6 חודשי מאסר בפועל, אף שמעשיו נעשו בהיותו כבן 15.

נוכח סקירת הפסיקה שלעיל, הרי שלו היה מקום לקביעת מתחם עונש הולם, היה המתחם מתחיל לכל הפחות ב-8 חודשי מאסר.

הנסיין להציג את הנאשמת כבחורה צעירה ולא מיושבת לא יסכון. אף אם פעלה מתוך פזיזות, הרי שהנאשמת היתה אשה נשואה, אם לילדה וסטודנטית למשפטים (!) כאשר ביצעה לפחות את חלקם של המעשים בהם הודתה. אין המדובר בנערה קלת דעת אשר ביצעה מעשה יחיד וכשלה באופן חד פעמי. עסקינן באשה אינטליגנטית אשר בחרה לפרסם את דבריה המסיתים והמתסיסים, ביוזעין, וחרף אזהרות ספציפיות, חקירה באזהרה ומעצר - שוב ושוב ושוב. באופן בוטה ומקומם.

בנסיבות אלו, איני מוצאת מקום לביטול הרשעת הנאשמת, כעתירתה. הלכה היא כי ככלל, משנמצא כי נאשם ביצע עבירה, יורשע בדיון. רק במקרים חריגים ויוצאי דופן תבוטל הרשעתו, כאשר אין יחס סביר בין הנזק הצפוי לנאשם מההרשעה לחומרת העבירה ונסיבותיה. בע"פ 2083/96, תמר כתב נ' מדינת ישראל, נקבע כי לשם ביטול ההרשעה יש לבחון קיומם של שני תנאים במצטבר: האם סוג העבירה מאפשר להימנע מהרשעה, מבלי שתיווצר פגיעה משמעותית באינטרס הציבורי ובשיקולי ענישה נוספים, והאם ההרשעה תפגע פגיעה חמורה בשיקום הנאשם.

בחינת תנאים אלו מלמדת כי הנאשמת אינה עומדת בתנאי הראשון, העוסק בסוג העבירה ובנסיבותיה. הימנעות מהרשעה, המהווה כאמור חריג לכלל המחייב הרשעה, אינה עולה בקנה אחד עם חומרת מעשי הנאשמת, הנלמדת מתכיפות הפרסומים, ריבויים, תוכנם, והעובדה כי נעשו בחלקם לאחר שנעצרה ונחקרה. ייתכן כי ניתן היה לשקול הימנעות מהרשעה לו מדובר היה בפרסום בודד, אשר נעשה מתוך פזיזות, מתוך תחושות פחד, לחץ וכדומה. ואולם העובדה שהנאשמת הסיתה באופן חוזר, נשנה ושיטתי, על פני פרק זמן ממושך, וחרף מעצר ואזהרות כאמור, מביאה למסקנה כי לא ניתן להימנע מהרשעה במקרה זה.

יובהר כי בחנתי את פסק הדין שניתן במסגרת ת"פ (מחוזי ב"ש) 40492-12-14, מדינת ישראל נ' עומר אבו קוש, אותו הציגה ההגנה כתמיכה בטענתה לביטול ההרשעה. ואולם באותו פסק דין מפורטות נסיבות יחודיות אשר הביאו לביטול ההרשעה, נסיבות שאינן מתקיימות במקרה שבפניי.

ייתכן אמנם כי הרשעת הנאשמת תפגע בכוונותיה לשמש כעו"ד בעתיד, ואולם אין בטחון כי כך תחליט לשכת עורכי הדין,

האמונה על החלטה זו. יתרה מכך, ברע"פ 6137/06 מיכאל זיס נ' מדינת ישראל, אומצה קביעת בית משפט השלום לפיה -

"לא ניתן להימנע מהרשעה רק על מנת ש[המבקש] יוכל לעסוק במקצוע המציב משוכות אתיות למבקשים לעסוק בו. משוכות אלה נועדו להגן על הציבור ולשמור על צביונו של המקצוע וטוהר מידותיו. קיומן של משוכות כאלה אינו נימוק לאי הרשעה".

בנסיבות אלו, כאמור, אין מקום לביטול הרשעת הנאשמת.

אשר לעונש לו ראויה הנאשמת, הרי שכמבואר לעיל, אלמלא הנסיבות לקולא, היתה המאשימה עותרת למאסר ממש, בדומה לעונש שהוטל על נאשמים אחרים אשר ביצעו עבירות דומות בנסיבותיהן.

הנאשמת שבפניי הודתה באישומים המיוחסים לה, לקחה אחריות על המעשים והיא נעדרת עבר פלילי. כך גם יצוינו היותה אם לילדים צעירים, נסיבות אישיות מקלות, והעובדה כי חלף זמן מסוים מעת ביצוע המעשים.

עיקר נמצא בחרטתה של הנאשמת על מעשיה, חרטה שהתרשמתי כי היא כנה ומשמעותית, ומלמדת על פוטנציאל שיקומי ממשי. כאמור, הנאשמת עזבה את מקום מגוריה, משתתפת כיום במפגשים משותפים ליהודים וערבים, וחרף פיגועים אותם חוו קרובים לה בתקופה שמאז בוצעו העבירות, לא חזרה לסורה. הנאשמת עמדה על מחירים אישיים מורכבים אותם שילמה בשל מעשיה, ועל שינוי דרכיה.

נוכח דברים אלו נמצא כי לצד הצורך להרתיע את הנאשמת ושכמותה, מן הראוי להתחשב במכלול הנסיבות המתואר, ולא למצות עימה את הדין אף במסגרת טווח הענישה עליו הסכימו הצדדים. זאת, הגם שכאמור נמצא כי אלמלא הסדר הטיעון, היה מקום להשית על הנאשמת מאסר ממש.

נוכח דברים אלו אני גוזרת על הנאשמת את העונשים הבאים:

- א. 5 חודשי מאסר אותם תרצה בעבודות שירות בהתאם לחוות דעת הממונה.
- ב. 10 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים, לבל תעבור עבירה בה הורשעה.
- ג. קנס בגובה 2000 ₪ או 20 ימי מאסר תמורתו.

הקנס ישולם עד ליום 1.2.18.

הנאשמת תתייצב לריצוי עונשה במפקדת מחוז דרום של הממונה על עבודות השירות ביום 18.2.18 בשעה 8:00.

עמוד 10

העתק הפרוטוקול יועבר לממונה על עבודות השירות ולשירות המבחן.

זכות ערעור בתוך 45 ימים לבית המשפט המחוזי.

ניתן היום, י"ג טבת תשע"ח, 31 דצמבר 2017, במעמד הצדדים.